

MILLOR PÚBLIC SISMÒGRAF 2019

“EL JOC DEL CADÀVER EXQUISIT”

PARTICIPANTS: RITA BARENDSE, MERCÈ BOLEDA,
CRISTINA BLANCO, JORDI CALABUIG, ÁNGELES DE PAZ,
QUIM DOMENE, IUA ESPIGULÉ, JOAN FÀBREGA, TONI
FRANCO, PAULA FONOLLÀ, ALBERT GRABULOSA, JORDI
MUNTADA, TINA RUÍZ I ASUNCIÓ SÀNCHEZ

IL·LUSTRACIONS: QUIM DOMENE

EXPLICA DANSA

BEATRIU DANIEL, BÀRBARA RAUBERT I JORDI RIBOT

PRESENTACIÓ

Després de quatre edicions de Millor Públic i comptant amb un total de 61 participants des del 2015, aquest any vam decidir recolzar-nos en la xarxa creada fins avui per mirar d'anar una mica més enllà.

Així, vam convidar a totes les persones han format part, fins avui, de la nostra iniciativa – és a dir: Donar forma i/o paraules a les mirades individuals sobre espectacles de dansa, plantejant preguntes i encetant debats en un espai de col·lectivitat i a través d'activitats diverses.

Aquest any, per això, volíem fer un seguiment del Sismògraf 2019 a través d'un joc d'escriptura. La proposta es basa en la idea del cadàver exquisit. Coneixeu aquest joc, que tan agradava als Surrealistes? Allò d'anar dibuixant –o escrivint– per fragments, per així crear un cos col·lectiu i singular alhora... De manera similar, pel Millor Públic d'enguany vam crear una sèrie de “cròniques exquisides” a partir de sis espectacles del Sismògraf. Textos escrit de manera col·laborativa amb els participants i posteriorment publicats a les parets del Hall del Teatre Principal i de la Carbonera, per tal de posar-los a disposició de tothom. Per entendre millor el funcionament del joc, consulteu-ne les regles als annexos d'aquesta memòria.

En aquestes cròniques, necessàriament surrealistes, cada espectador de Millor Públic hi va aportar la seva visió i creativitat (que sabem que entre tots, n'hi ha un pou) i l'activitat es va tancar amb una trobada per parlar i analitzar els textos el darrer dia de festival.

Recollits els textos, en Quim Domene – artista local i participant de MP – els va il·lustrar, i la seva obra també s'inclou en aquesta memòria.

Així doncs, la idea perseguia tres objectius bàsics:

- 1- Reunir 14 dels participants que han estat MP, donar-los visibilitat i animar-los a anar més enllà del judici personal a través de l'escriptura.
- 2- Treure els coneixements de l'aula i fer que tot Olot pogués ser partícip de les reflexions del grup.
- 3- Jugar seriosament per fer ballar les idees i crear textos surrealistes i entretinguts, fets de mirades diferents. Combinar rigor en l'exercici amb la cohesió de grup i l'entreteniment.

CRÒNIQUES

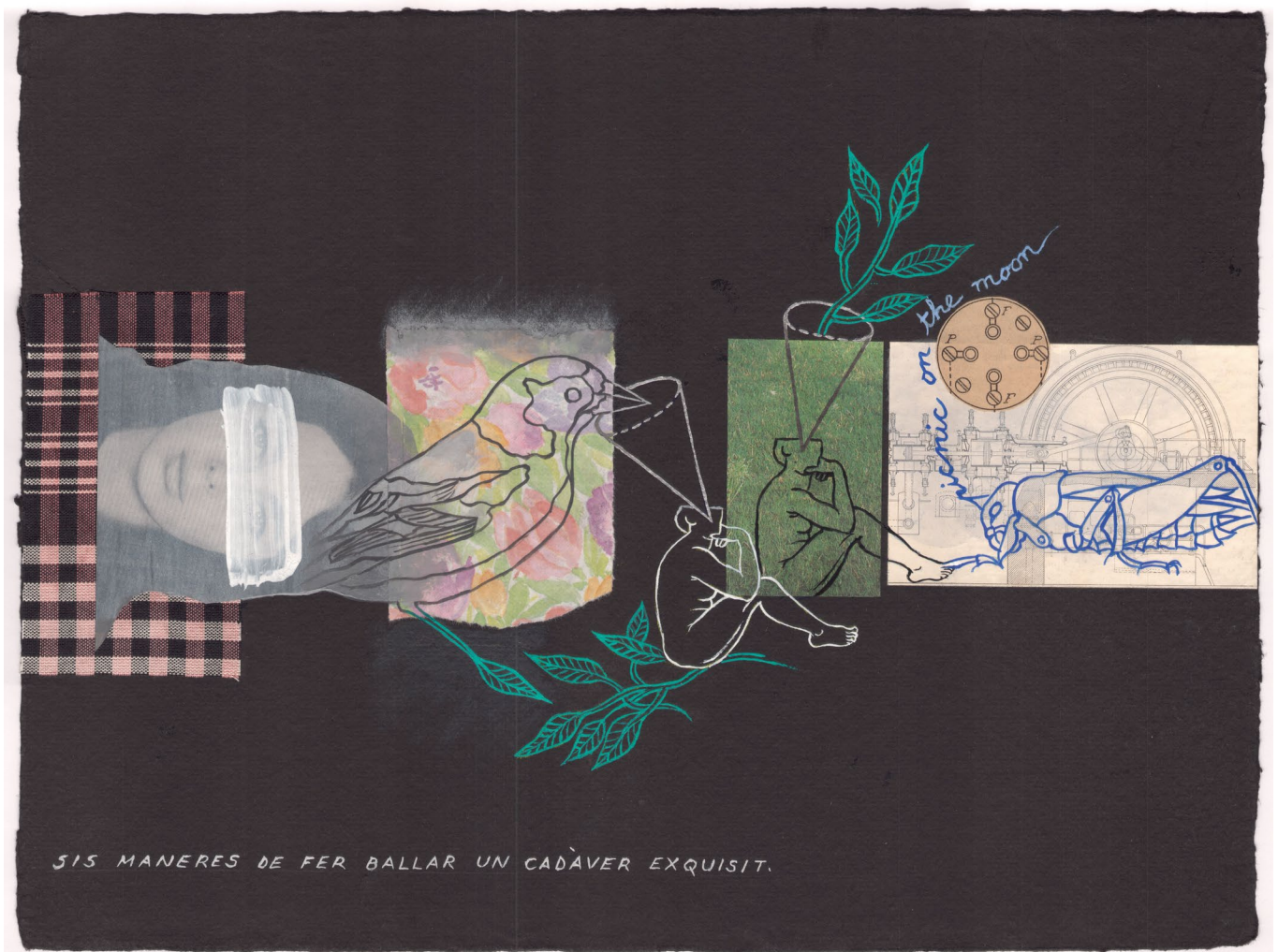
**A. MOYA & J. GODINO, *PICNIC ON THE MOON*
SI TU ME DICES PICNIC, ME DEJO TODA //**

Tota imatge és real? Són els nostres actes, els nostres plaers, sentiments i emocions producte de l'autenticitat? Sota l'aparença de l'ídil·lic també hi podem trobar buidor i enyorança, l'enyorança d'un sentiment analògic. Després de tanta programació del plaer, del goig, del viure, del sentir, de l'espontaneïtat... Un crit i a apagar-ho tot! //

Per un cantó, els tons pastels i primaverals d'aquest Picnic on the Moon donen frescor, mentre que la música de Edith Piaf aporta nostàlgia, com les figures dels autòmats. // Les dues intèrprets -sempre assegudes o estirades a terra, amb moviments acurats i ben cohesionades- donen vida a uns personatges ara contemplatius, ara robòtics. Tant els seus cossos com les seves cares accentuen molt bé la monotonia i la manca de qualsevol passió que les envolta. //

Pero que, no obstante, emerge, y nos remite a la literatura o a la pintura de algunos artistas desde el siglo XIX hasta nuestros días: Desde Charlotte Brontë, Jane Austen, Renoir... a la expresión robótica como un dificultad de expresión dentro de las convenciones sociales en todas las épocas. //

Els automatismes i la vida programada queden reflectits en els tics d'aquests dos personatges atrapats en l'anomalia. Els objectes perden la seva funció, res no sembla ser del tot comestible, fins i tot el fet de beure respon a un impuls programat, més que no pas a cap necessitat. Els llibres són tan sols pàgines que cauen a les mans. I res més. Finalment tot surt de mare. Les emocions es desboquen. Semblaria que hi copsem un bis d'humanitat, però a pesar de tot queda el dubte: i si això, i si les emocions, fossin també part d'un programari que tot ho engloba? //

Il·lustració: Quim Domene

CIA MOVEO, CONSEQÜÈNCIES

**UNA EXPRESSIÓ DE FRESCOR, LLEUGERESA I DIVERSIÓ
ENTRE LA TERRA I EL CEL //**

Conseqüències es una obra que nos enseña en clave de humor y de sátira la búsqueda continua que acompaña a la vida cotidiana. Juega con elementos de engaño, dominio, compasión y compenetración, en un constante movimiento que nos dibuja un recorrido vital que no siempre es el que parece, ni el más acertado. //

Es fa servir l'espai urbà com a element principal, es juga amb el públic oferint-li incògnites i humor, i la música – més o menys coneguda – acompanya els ritmes estressants i des-estressants alhora que hi aboquen.

Lo resuelven cinco bailarines escuchando el latir de los volcanes, con los cuerpos pegados a la tierra. Sus latidos empiezan los movimientos acrobáticos, elevándose hacia las nubes y provocando al público a participar, creando así una relación vital conjunta. //

La obra, colocada en un ambiente urbano, atrapa a un público muy variado: del más pequeño al de más edad. Es un espectáculo sobretodo divertido y dinámico. //

Què ens diu la vida, quan l'escoltem? Què passa quan ens atrevim a sentir-la? Estem vives, com el diàleg entre el jo i els altres, necessari com el límit a les passions que ens contornen entre dolors i plaers. Però, saps aquell moment, quan la vida t'embriaga i no vols ni pots parar la intensitat? Doncs això és *Conseqüències*.

I tu: t'atreveixes a vibrar?

Il·lustració: Quim Domene

RARE BIRDS, UN LOUP POUR L'HOMME
DE LA CONFIÀNCIA A LES CURIOSITATS INGRÀVIDES //

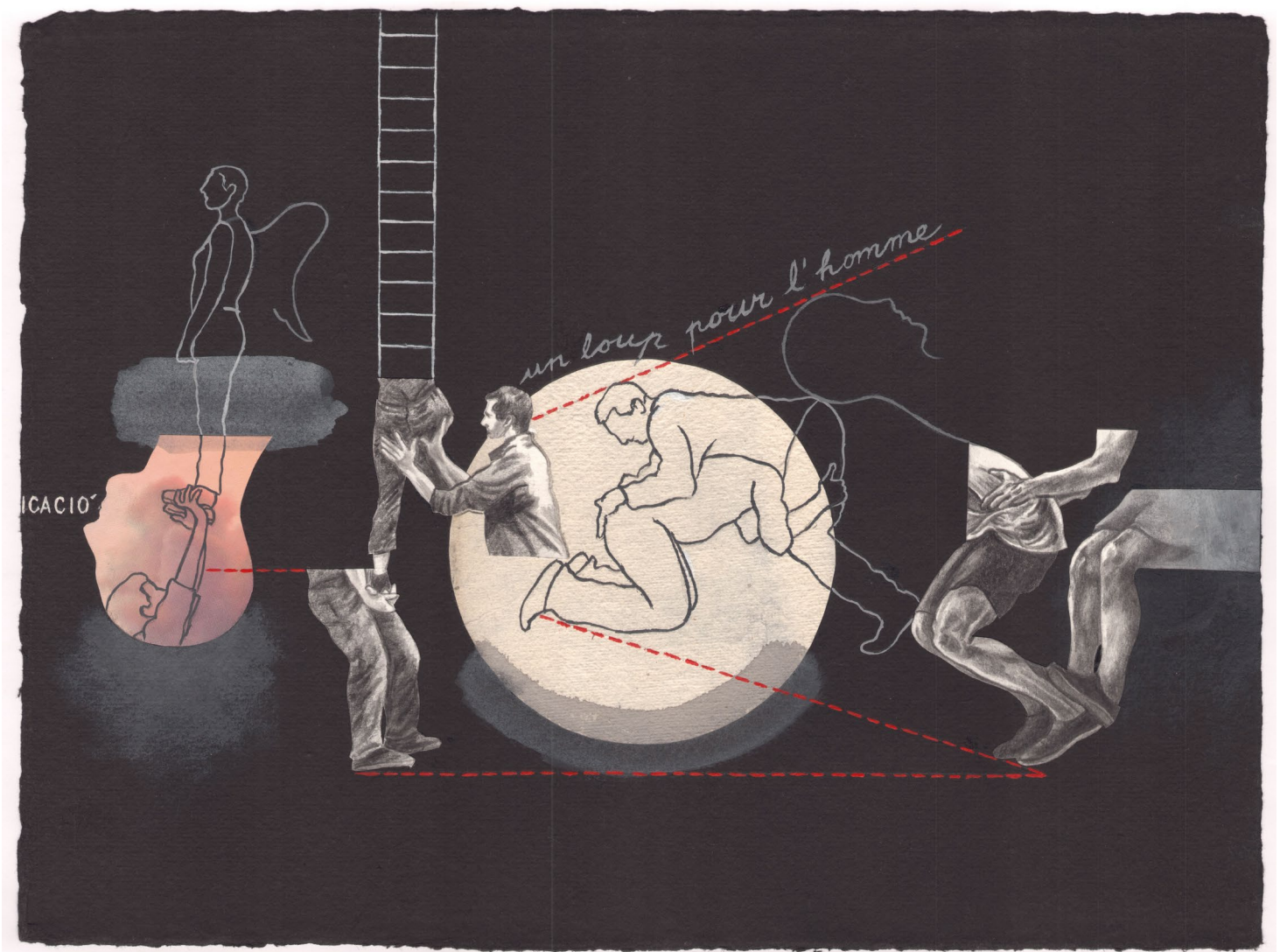
Benvinguts al nostre joc d'acrobàcies. A *Un loup pour l'homme* la companyia Rare Birds desplega una exhibició de complicitats en el gest i la mirada on un aparent error és part de la coreografia. Els intèrprets van vestits de carrer, sense afegitons de ritual i esporàdicament els acompanya una música que no eclipsa ni cos ni moviment. La respiració, les exhalacions i algun riure són, de fet, els sons més importants de l'espectacle. //

A un espai circular amb el terra blanc com única escenografia – il·luminat de forma general i equilibrada – l'ha acompanyat una precisa i delicada música que ha fet volar aquests Rare birds amb tons poètics. //

Per moments volaven alt i ràpid com aterraven de cop. I és que en saben molt, de volar, és la seva naturalesa. Però més enllà de la tècnica – no és senzill l'equilibri dins el desequilibri – ens han ensenyat la confiança en els companys, com escoltaven el seus cossos, el plaer de jugar. Hem vist el goig en el risc de caure, i així ens han ofert un munt d'imatges precioses: carreres de quadrigues, animals... La seva sensibilitat ens ha tocat, i hem rigut i volat amb ells. //

Un loup pour l'homme reflecteix a la perfecció com els éssers humans, que viuen en societat, es necessiten entre ells per progressar de maneres diferents, tot assumint els errors en el camí com a part de l'essència humana. //

¿Qué podemos decir de este espectáculo? Que es como una parte de la esencia humana, de una técnica casi perfecta con una armonía sorprendente y repleto de humor. Evoca la nostalgia de los juegos de infancia, cierta inocencia y a veces muestra gran ternura. *Un loup pour l'homme* és una obra sorprendente que se quedará en la retina durante mucho tiempo.

Il·lustració: Quim Domene

ZUM-ZUM TEATRE, *HIPPOS*

HIPPÒTESIS HIPOTENDRES //

Hipopotendres, hipposensistius... *Hipos* és un viatge per la vida des del punt de vista més visceral i animal de l'experiència humana. *Hipos* convida a treure la nostra part menys conscient i a viure des d'un altre punt de vista: fora del control de l'ego.

A través del movimiento visceral, // el vestuario es todo un acierto, muy "animal". La iluminación ha sido el sol y alguna nube. La música hippo-hop también encaja con el movimiento visceral tan propio de estos animalitos, que hablan poco pero nos traen un buen mensaje. //

Los intérpretes –con su camuflaje efectista y una fuerte base musical- se mueven con ligereza y hasta cierta ingravidez, resaltando sus pies, que es la única parte humana visible. Podría ser la representación de un cuento para la primera infancia, cuyos protagonistas son tres juguetones y espontáneos hipopótamos. // Porque aquí, en Olot, hasta los animales bailan, es una tradición muy catalana para pequeños y grandes, como las rondalles.

Este espectáculo lleva inscrito un mensaje importante para muchos ámbitos de la vida: Sobreviviré! Y lleva el sello de Quim Bigas, de quien conocimos su posicionamiento de denuncia y honestidad el año pasado en *La llista*. // És una honestedat pròpia d'un espectacle infantil que atrapa fàcilment amb la sensibilitat, simpatia i plasticitat que transmet.

Més enllà d'això, falta proporcionalitat en l'evolució de l'obra i poder gaudir de l'animalitat dels cossos a través de la dansa. Així, el missatge es fa *light* i es desinfla com els *Hipos* a l'escenari. //

Il·lustració: Quim Domene

**LA BUENA CIA, LA BUGADA
EL SAFAREIG, o LA PLAÇA PÚBLICA DE LES DONES //**

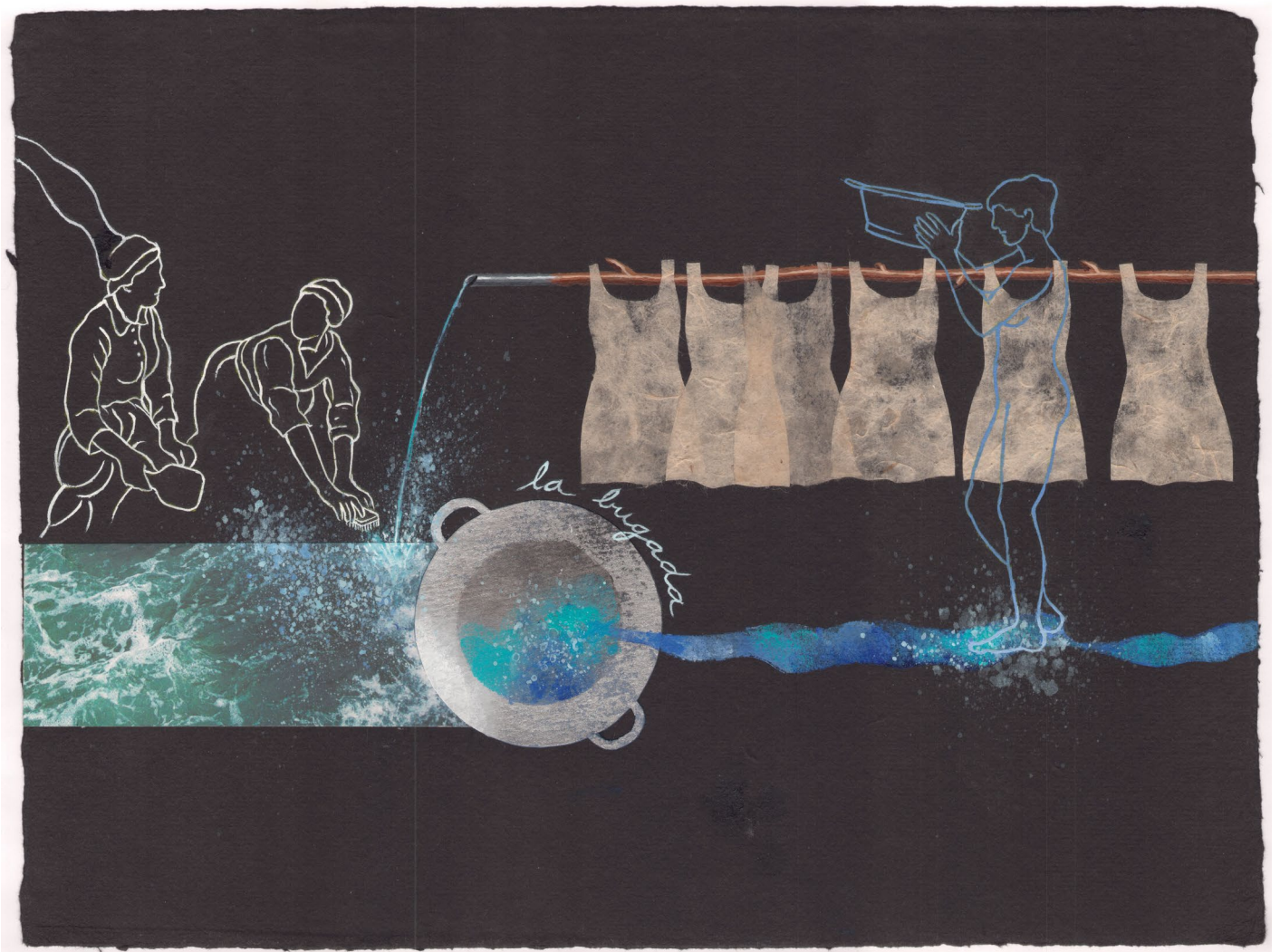
Cal cercar un espai individual i col·lectiu on les dones es puguin alliberar d'una culpa heretada que no han pogut rebutjar. //

Nos encontramos en una plaza con una fuente grande y hermosa, rebotando agua y que recuerda a los safareig públics del pasado. También hay seis barreños llenos en los que las mujeres lavan las sábanas al inicio del espectáculo. La música es otro elemento importante: con un ritmo dramático al inicio, luego más alegre, conduce una fiesta que lleva a las bailarinas al desmadre. //

Ellas bailan con movimientos sencillos, sensibles y reivindicativos – y de diferentes expresiones generacionales, con los que La Bugada no te deja ni indiferente ni distante. //

De la visió romàntica de les feines desagradables (quan les fan altres), a la revolta contra el senyor Ramon, corejat encara per part dels espectadors, aquest espai femení desborda la tradició i es converteix en una apel·lació crítica a despertar, a buscar el suport entre elles, a reclamar el suport d'ells. És una invitació oberta al públic a sumar-se a una incipient i tranquil·la revolució. //

Pero nos encontramos delante de un espectáculo más dramático que físico, pobre a nivel de movimiento y muy centrado en los múltiples cambios de estado emocional de las intérpretes. Aunque se puede conectar con la pieza a ese nivel, la narrativa de La Bugada es fallida y su discurso sobre las lavanderas poco verosímil, sobretodo porque no aprovecha el potencial de los elementos escénicos relacionados con la acción colectiva y femenina de los lavaderos de antaño

Il·lustració: Quim Domene

JANET NOVAS & MERCEDES PEÓN, MERCEDES MAIS EU
JANET, MERCEDES I LES SEVES (GALLEGUES)
CIRCUMSTÀNCIES //

Energia! Energia! Energia que prové de la dansa, la música, la veu, que es combinen amb naturalesa i ens porten a espais de reflexió, de nostàlgia i de desesperació. Hi ha una confusió que es transforma en reivindicació i, aquesta, en energia. Una energia que ve de la tradició, de la terra, // i és emfatitzada per una potent fusió d'elements de música tradicional i electrònica, pel blanc-negre de les seves robes i per la sensibilitat i la força del cos arrelat de la ballarina. Elements tots ells ben articulats de *Mercedes más eu*, que ens condueix a una aposta autèntica entre la tradició i la modernitat. //

Força i melangia desprenen aquestes dues dones galegues mentre omplen l'espai del seu diàleg constant a través de la música, la dansa, la veu i la mirada, entregades a mostrar-nos *os corpos do no mundo* a través d'elles. Uaaaaau! Quina meravella! Quedo encisada tota jo? //

Encisadores són elles: Janet i Mercedes, Mercedes i Janet, les artífexs, les creadores d'una mena de Frankenstein de la tradició (i l'essència) gallega. Una peça feta de pedaços de folk, gaites, techno, cant, percussió, i dansa. Un sol cos que balla, *un corpo do no mundo* que no es regira en contra de les seves creadores, sinó que posa el seu moviment i el seu cant al servei d'aquesta inoblidable, gran i memorable *queixiña*. //

És quan la força de la natura abrupta et travessa el cos, que aflora la *queixiña*; quan la natura salvatge s'expressa en el cos de la societat matriarcal gallega; quan es concentren rigidesa, força, duresa i *morriña* en el cos d'una dona. I em pregunto: Podem deslligar-nos de la nostra terra? I de la força materna? O només ens queda rendir-nos a ella? La resposta, sense paraules, és en aquesta muñeira que va directa cap a les vísceres més profundes d'*a nosa terra galega*. //

Il·lustració: Quim Domene

FEED-BACK

TOTS ELS PARTICIPANTS D'ENGUANY HAN RESPOST AQUESTES DUES PREGUNTES :

1- QUÈ T'EMPORTES DE L'EXPERIÈNCIA DE MILLOR PÚBLIC 2019? I DE LA PROGRAMACIÓ?

2- QUIN NOU PAS T'AGRADARIA QUE FÉSSIM AMB EL MILLOR PÚBLIC EN UNA PROPERA EDICIÓ?

1-Què t'emportes de l'experiència de Millor Públic 2019? i de la programació?

- M'emporto precisament això: l'experiència. Amb tot el que comporta. És a dir, el fet d'implicar-se en el festival d'una forma més activa, de relacionar-se amb un grup d'espectadors entusiastes, d'haver-li de treure suc a tot plegat.

Pel que fa a la programació, em quedo amb el descobriment dels i les FF90, amb el potencial d'aquesta nova generació (i especialment amb la Janet Novás).

- Del M. P., m'emporto, de manera prioritària , la sintonia del grup (de totes i tots) ; i aquest any en particular , el compromís , que en alguns moments s'ha convertit en una petita pressió i ens ha condicionat la mirada dels espectacles, de haver d'escriure petits fragments per confeccionar el "cadàver exquisit". Precisament aquest compromís ha set , el que m'ha fet estar atent a altres aspectes (balls , escenografies , llenguatges , vestuaris , entorns , musiques , silencis , eines ,...) dels espectacles i ha enriquit i molt la valoració que n'he fet.

De la programació , aquest any, crec que hi havia mes espectacles de carrer o a l'exterior , i alguns, en concret dos (ERRITU de Kukai i LOIN de La Debordante Compagnie) que s'integraven en el territori , tots dos m'han captivat molt. Tots els espectacles d'exterior , crec que aquest fet (l'exterior), els hi aporta frescor i llibertat (també per el públic) , per tant , m'emporto , aquesta aposta per l'exterior.

- Per la nostra part, vam estar molt a gust amb les activitats del millor públic i hem ampliat i practicat la manera de mirar i entendre la dansa.

El Sismògraf continua amb la seva línia fidel per projectar la dansa cap a una normalitat dins de la activitat cultural de la nostra societat. La programació ha estat força interessant dins del feed back que proposava el festival, cap a activitats de les generacions que ens han precedit.

- Al ser mi primera vez en el festival de danza, la experiencia fue muy emocionante y ser del Millor Públic la emoción se acentuó mucho más. Me llevo un acercamiento a la danza más especial e íntimo.

La programación que pude ver, la encontré variada y acertada, en especial destaco el viernes 26: Picnic on the moon, Consequencies y Rare Birds. El sábado 27: Mercedes más eu, Torus.

- El que m' emporto de aquest dies son , en primer lloc, la satisfacció i alegria de la convivència i la complicitat entre tot el grup i amb vosaltres , a més a més de l' ampliació del coneixement de la dansa. També m' ha agradat assumir més responsabilitat i implicació en quan hem hagut de fer crítica dels espectacles.

- Este año ha sido la segunda vez que he formado parte del Millor Públic, así que ya sabía que significaba ser "millor public" Esta experiencia me ha permitido disfrutar más del festival y quizás poder ser un poquito más crítica en la valoración de las obras presentadas. Creo, pero también puede ser una percepción mía personal, que el nivel de los diferentes espectáculos que he visto era superior al del año pasado. La programación estaba muy bien organizada y mucha diversidad en las diferentes obras con mucha variación en la disciplina que es la danza y que tiene un abanico grande de posibilidades (danza experimental, más clásica, circo, acrobacia etc.).

El juego del "cadáver exquisito" ha sido para mí una experiencia enormemente enriquecedora. Este juego nos obligó a ver y evaluar los espectáculos de forma disciplinaria y reflexionar sobre las expectativas tanto del público como de los/las bailarines/as y coreógraf@s. Para mí la escritura de los diferentes ítems que me tocaban evaluar, me obligaban a ver más allá del "me gusta ..." y llegar a unos comentarios más profundos y/o críticos del espectáculo en cuestión.

- M'emporto el fet de poder compartir amb els companys i amb vosaltres la impressió que m'han donat els espectacles que he vist. També m'emporto el fet de poder escriure una part d'una crítica artística. Em va encantar el joc del cadàver exquisit. La programació em va encantar. Sobretot ballar es cosa de llibres, pel fet de ser tant participatiu, humanhood el vaig trobar d'una bellesa exquisita i les bogaderes que em va remoure emocions.

- M'emporto molt, tantíssim! m'ha agradat i m'ha semblat interessant i original la proposta del cadàver exquisit. Trobar l'estona després dels espectacles per escriure el text, repensar-los i analitzar-los per plasmar-los en paraules que diuen molt però que no poden descriure tot allò sentit. I a vosaltres, l'equip, retrobar-vos i saber-nos acompanyades de la mà vostra, Bàrbara, Beatriu i Jordi, excel·lent trio.

De la programació, m'emporto descobertes artístiques que m'han fastinat (picnic on the moon, conseqüències, apilats, erritu, la bugada, mercedes, mais eu, niagara...) i ganes de seguir descobrint i assaborint dansa i moviment, que no pari!

- M'ha encantat participar d'aquest nou Millor públic. Ha estat un pas més. El fet d'haver d'estar pendent per poder fer una crítica o ressenya fa que entris dins de l'espectacle d'una altra manera. De fet, i , poder per això, crec que em van agradar tots els espectacles. Els vaig valorar d'una altra manera. Normalment, si no m'arriben a nivell emocional, els deixo de banda. Però, aquest cop, gràcies a l'experiència de millor públic, tenia un altre nivell d'obertura i acceptació.

A més, crec que és una experiència molt engrescadora i molt divertida. M'ho vaig prendre com un joc molt emocionant, creatiu i motivador. Tota una experiència.

- El que més m'agrada de les iniciatives de millor públic és que et fan parlar amb gent a qui no els ha agradat el teu espectacle preferit i viceversa. Això et fa plantejar perquè, com per exemple, per què li ha agradat? què hi ha vist que jo no hi he vist? falta alguna cosa en la meua trajectòria com a espectador que fa que no valori el que altres consideren molt bo? m'he de desprendre d'algun prejudici per mirar diferent allò que d'entrada no m'agrada?

Quant a la programació, el que vaig veure al llarg del dissabte em va agradar tot molt i in crescendo. Fins al punt que, sortint de Torus de Humanhood, ja vaig decidir que no volia veure res més. També és veritat que el diumenge ho tenia complicat per quedar-me, però vaig marxar amb una molt bona sensació al cos.

- Un cop més un aprenentatge i diversió. M'emporto un model o una guia per mirar un espectacle i poder-lo desglossar i analitzar de forma més complerta. El fet de pensar en una introducció, en els elements rellevants que potencien o no el missatge que els autor/es volen transmetre,

pensar en el context l'obra i tancar amb una conclusió tenint en compte la globalitat de tot, es quelcom que crec que se m'ha quedat

La mirada dels altres m'enriqueix molt i m'estimula la meva pròpia. L'exercici del cadàver exquisit ha estat un joc que ens fa anar un pas més enllà, no solament mirar i sentir què provoca en mi/nosaltres un espectacle, si no que el fet d'haver d'escriure et compromet més amb el propi espectacle i consolida l'aprenentatge. També crec que et desenvolupa la humilitat.

Conèixer gent nova d'altres edicions. A part el joc crec que ens ha permès fer-nos més còmplices i fer més cohesió de grup.

2- Quin nou pas t'agradaria que fem amb Millor Públic en una propera edició?

- Pensar en alguna fórmula per donar-li continuïtat.
- Torno a remarcar , que el joc del "cadàver exquisit", ha compromès i ha donat protagonisme a el M. P., i això pot ser , seria el que es tindria que donar continuïtat per altres edicions, amb algun altre format per no ser repetitius.

Aquest any, he trobat a faltar el contacte dels artistes amb el M. P.. Pot ser en una altre edició, si aquest any ens hem atrevit a fer cròniques, es podria mirar de fer alguna interacció amb algunes o alguns artistes , no voldria dir tallers (ja se'n fan) , però alguna cosa en moviment.

- Una proposta pel millor públic, seria intentar descobrir quins canals d'informació sobre la dansa té a l'abast avui en dia el públic. Com pot ampliar la informació de les companyies i espectacles que ofereix la programació de festivals, teatres, espais d'exhibició, etc?

- Por falta de experiencia no sé bien que decirte, pero sería muy interesante conocer más de cerca a los creadores, tener encuentros para que nos hablen de sus obras.

- La segona pregunta sobre possible canvis, penso que per tal de donar una entitat visible al Millor Públic exposar els escrits ha estat un pas important i crec que val la pena seguir en aquesta línia. El joc del cadàver ha estat divertit sobre tot per la dinàmica del grup. Potser una posta en comú de cada espectacle entre els que analitzen cada part del mateix estaria bé però no sé si el temps ho permet.

Jo de moment seguiria amb aquesta fórmula que hem encetat. I per últim participar en converses amb creadors si hi ha.

- No sabria dir que nuevo paso tomar para la siguiente edición. Creo que proponer cada edición un trabajo en la línea de "cadáver exquisito" estaría muy bien ya que obliga al "millor public" a trabajar más y sacar resultados de la evaluación del festival mucho más interesantes.

- Agraeixo profundament haver pogut tornar a ser millor públic i a mi m'agradaria poder-ho ser cada any però també crec que cal donar oportunitat a altra gent a viure aquesta experiència tant fantàstica.

- M'agradaria seguir explorant el cadàver exquisit, avia'm si segueixo millor les indicacions (hehe) i potser ampliar-ho i que sigui plasmat també amb altres formes artístiques més enllà de l'escrit?

Sigui com sigui felicito, una vegada més, per la iniciativa del Millor Públic i esper seguir-lo/seguir-vos gaudint i aprentent amb i de vosaltres.

- Crec que seria interessant poder retornar les nostres crítiques a les companyies i poder fer alguna trobada amb alguna d'elles per tal de comentar la nostra visió, el nostre text, la nostra aportació directament. Som una part representativa del públic que veurà els seus espectacles i crec que tenir un feedback directa pot ser molt enriquidor per elles.

- El d'aquest any ha sigut divertit, però potser m'hi ha faltat el contacte directe amb els professionals. Jo felicitat de poder seguir participant, però admeto que té més utilitat social el model dels anys anteriors per introduir gent a la dansa.

- Un cop més m'emporto el coneixement de nou grups de dansa i per tant anar perfilant les meves preferències.

I SOBRE TOT MOLT BON GUST DE BOCA DE L'EQUIPÀS QUE FORMEU. Sabeu acollir molt bé i ensenyar MOLT BÉ, sempre molt positius, i s'agraeix molt.

- Consolidar un any més el joc del cadàver exquisit crec que seria una bona opció, afegint, en la mesura possible, algunes coses com:

- previ contacte amb les companyies, com l'edició de l'any passat- va. Pot ajudar a entendre el procés creatiu i reeducar també la mirada.

- I en la sessió de diumenge en la posada en comú del treball fet, confeccionar l'escrit final amb les aportacions dels altres companys i amb les vostres correccions o suggerències. El producte final podria ser més complert..